

XIX. Milosrdenství a dokonalost

Tématem celého Roku milosrdenství je výzva vzata z Lukášova evangelia „milosrdní jako Otec“. (Lk 6, 36–38). Toto sousloví v žádném případě není reklamním sloganem, ale je životním programem pro každého z nás. Je životním programem ve smyslu závazku. Co to znamená být milosrdný? Znamená to mít slitování s druhým, tj. milovat jako miluje Bůh. A Bůh je dokonalý, přičemž jeho učedník je pozván k tomu, aby byl dokonalý, jako je dokonalý náš Nebeský Otec (Mt 5, 48). Dokonalost Boha je vůči nám vyjádřena pochopitelným způsobem prostřednictvím jeho lásky. To je milosrdenství. Dokonalost učedníka je podobně vyjadřována láskou k Bohu a bližnímu ve formě odpuštění a bezpodmínečného darování sebe, svých sil, svých schopností Bohu k prospěchu bratra a sestry. Někdy se můžeme dočíst o tom, že Bůh je dokonalý a myslí se, že být dokonalý jako Bůh, znamená být bezchybný a bez jakéhokoli projevu lidské slabosti. Být dokonalý jakoby znamenalo být jako robot, kterému je naprogramována určitá činnost a on tu činnost bezchybně vykonává. Tak je na snadě takový blud, že dokonalost spočívá v bezduchem plnění vnějších požadavků, které se pokládají za Boží vůli. Naproti tomu v celých dějinách spásy – Starého i Nového zákona – můžeme vidět, že Boží vůle je Boží slitování. Kolikrát se např. Izraelský národ odchýlil od Mojžíšova zákona, od učení proroků a Bůh, i když dopustil nápravný trest, hned se smiloval a našel pro národ opět cestu záchrany. Snad jsme ještě úplně nedomysleli to, co znamená, že Ježíš je Vykupitel. Znamená to, že on neměnně vybudoval cestu spásy. Bůh již nezmění svoji spásonosnou vůli k člověku. Ježíš na kříži podepsal „věčnou smlouvu“, jak si připomínáme při mši svaté. Tato smlouva platí i pro ty, kteří odmítají Ježíše a jeho milost (viz dnešní evangelium). Ovšem jedinou míru, kterou Bůh dává člověku, aby mohl mít prospěch z jeho milosrdenství, je míra odpuštění druhému. V modlitbě Otčenáš se modlíme „odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ a jinde Ježíš říká: „Odpouštějte a bude vám odpuštěno, nezavrhuje a nebudete zavrženi, nesudíte a nebudete souzeni“ (Lk 6, 37). Nemáme právo posuzovat druhého! Nebo jsem já snad větší, než Bůh, který jediný může pravdivě soudit a bude nás soudit při posledním soudu? My zde na zemi nemůžeme odsoudit ve svém srdci člověka a nemůžeme mu ubírat na cti!

Zloba vytvářející hřích reptání na druhého (nactiutrání), spočívá v ničení dobré pověsti bratra či sestry, kteří však mají právo na svou čest. Vidíš snad do srdce svého bratra či sestry? Vidíme u apoštola Pavla, který tak důrazně rozsuzuje situaci v Korintské církvi, kde se zahnízdily neřády. Ale jeho odsouzení zlovolných skutků není zavržením osoby. Jedná se o vnesení pravdy do nastalé situace, a pravda má moc člověka osvobodit. Člověk tak může uznat, že to, čeho se dopustil, není dobré. Papež František k problematice souzení výstižně řekl: „Soudit a zavrhnout bratra, který hřeší, je pomýlené. Nikoli proto, že se odmítá uznání hříchu, nýbrž proto, že zavrnutí hříšníka láme pouta bratrství k němu a pohrdá milosrdenstvím Boha, který se nechce zřici žádného ze svých dětí. Nemáme moc odsoudit svého chybujícího bratra, nestojíme nad ním. Spíše máme povinnost mu vrátit důstojnost Otcova syna a provázet jej na jeho cestě obrácení.“ Odpuštění je první etapou cesty k bližnímu. Druhou etapou je obdarovat bližního, protože Ježíš říká: „dávejte a dostanete, jakou mírou měříte, takovou se naměří vám“ (Lk 6, 38). Bůh nám daroval mnohem víc, než si zasluhujeme. Bůh nám stále dává - každý den štědře – a tak je to míra naší lásky, kterou dáváme, v závislosti na tom, jak si uvědomujeme to, co od Boha stále dostáváme. Cesta křesťana je cesta milosrdenství. Je to jediná cesta, kterou se můžeme ubírat do nebe. Nesoudit druhé, neočerňovat je, nestavět se kriticky nad ně, nereptat na jejich slabosti a naopak jim dávat, i když si v naší lidské slabosti můžeme myslet, že si to nezaslouží, protože Ježíš řekl, abychom milovali i své nepřátele a „kdo po tobě chce košili, dej mu i plášť“. Svatý Pio z Pietrelčiny Jednou řekl otec Pio jednomu kajícímu: *„Když reptáš na nějakého člověka, znamená to, že jej nemiluješ a žeš jej odstranit ze svého srdce. Avšak věz, že odstraníš-li toho člověka ze svého srdce, zároveň s ním odejde i Ježíš.“* Jistého dne byl otec Pio pozván, aby požehnal jeden dům. Když přišel ke dveřím kuchyně, řekl: *„Tam jsou hadi, tam nejdu“*. Pak řekl jednomu knězi, který tam často chodíval jíst, aby tam už nechodil, protože tam se reptá. Střežme se vytvářet takové jedovaté „hady“ a zjistíme-li, že jsme je již kolem sebe vytvořili, hned je zahubme ve svátosti smíření, aby již více neškodili ani nám samým, ani našim bližním.

Svatý otče Pio, vytrvalý služebníku milosrdenství, přimlouvej se za nás!